

Diyarbakir Lokantası

– MehmetALİ · 21 Ocak 2010

Çok yorgundum. Diyarbakir sıcağı, ağustos ayı. İşyerinde gömlek sıırsıklam. Odada ter kokusu buram buram. İnsanın bunalma zirvesinde geçirdiği anlar.

-Mehmet Ali Hoca'yı aramıştım...

-Hayırdır?

-Kendisiyle görüşecektim...

-Benim.

Adam, beni baştan aşağı süzdü. Beklediği için hayal kırıklığına uğramış gibi.Beni görünce halinden memnun olmamış anlaşılan:

-Buyrun oturun.

İstemeye istemeye gösterilen yere oturdu.

-Hoş geldiniz.

-Hoş bulduk.

-Ne arzu edersiniz? Çay ya da soğuk su...

-Su alayım...

-Pekala.

Gelen suyu bardakta sunmam imkansız. Zaten pet şişede. Bekle bekle bardak gelmez. Soğuk suyun pet şişeyi ıslak hale bırakışı karşısında, kapağa uzanan eli bardağı beklemenin absürd olduğunu gösterdi:

-Bu sıcakta hayırdır? Ne için geldiniz?

-Sizin burada çalıştığınızı öğrendim. Ziyaret edeyim dedim.

-Çok iyi yapmışsınız. Ben de zamanın nasıl geçeceğini sıkıntısı içindeydim. İyi ki siz geldiniz.

-Diyarbakir ile ilgili çalışmalarınızın olduğunu duydum.

-Doğrudur, zaman zaman bir şeyler yazmaktayız.

-Merak bu ya... Bir yazarla tanışmak istedim.

-Ben öğretmenim... Siz, ne işle meşgulsunuz?

-Ben mi?

Zaten odada ikimizden başka kimse yok. "Evet " dedim kendi kendime davetsiz misafirin yüzüne karşı"Evet siz neyle iştiğal etmektesiniz?"

Davetsiz misafir, kartvizitini gözümün içine sokarcasına uzattı:

-Şair-Yazar

Anlamıştım, karşımdakinin boş biri olmadığını. "Demek Şair ve aynı zamanda yazarsınız ."

-Evet Şair ve Yazarım.

-Yazılarımı okudunuz mu?

-Okudum. Yazdığınız üç kitabı da okudum. Ayrıca makalelerinize da hayran kaldım.

-Çok teşekkür ederim.

-Benim yazdıklarım var. Size göstermek istedim.

-Ne demek, size yardımcı olmayı isterim. Bir yerde çalışmakta mısınız?

-Yok. Ben bir yerde çalışmıyorum. Bir ara gazetecilik yaptım.

-Güzel. Aslında ben de gazeteci olmayı isterdim. Binaenaleyh şehirdeki yerel gazetelerde çalışmak zor. İstenilen maaşı almak bir hayal.

-Gazetecilik güzel bir meslek de işin içinde pişmek lazım.

-Ben, resmî işte çalıştığım için bu olanağa sahip değilim. Daha önce devlet memurları gazetecilik yapabiliyordu, avukatın öğretmenlik yaptığı gibi. Fakat şimdi bu söz konusu değildir.

-Ben de aynı kanaattayım.

Benim davetsiz misafirim, hiçbir şekilde açık vermiyor. Kim olduğunu bilmekten uzak olan ben, tereddütler içinde kaldım. Acaba niyeti kötü biri mi? Yoksa bu soğuk bir şaka mı? Adam kim?

İmdatıma bizim hizmetli yetişti: Günahım kadar sevmediğim hizmetli, o anda bana dünyanın iyiliğini yaptı:

-Müdürüm, öğle yemeğine çıkacağım. Gelir misiniz?

Oğlum sen nereden çıktın? Niçin az önce gelmedin?

-Beraber çıkalım.

-Elbette.

Hizmetli sağı-solu temizledikten sonra işini iyice yapmış. Vekâlet bende olduğu için elbette birazcık da olsa insanın pozisyonu değişmez mi?

-Ne arzu edersiniz? Yemeğimiz buraya mı gelsin yoksa dışarıda mı yiyelim?

Misafirimiz, dışarıda yemek yemeyi uygun buldu.

Biz de "şehir çocığı" olmanın zerafetiyle kendisini kırmadık.

İşyerinin kapısını çektik ve dışarı çıktık.

Yolda bir araba park halinde. Hizmetlimiz de beraberimizde. Mecburen arabaya bindik.

Gittiğimiz Ofis semti. Daima ekmek arası ile idare ettiğimiz öğle vakitlerine benzemeyecek bu gün. İş yerinden fazla uzaklaşmadan bir lokantanın önünde durduk.

-Az ileride başka bir yer var.

-Kesinlikle olmaz, yemeği burada yiyeceğiz.

Tanımadığım yabancıнын emri demiri keser. "Eh!.. Öyle olsun. Zaten hava sıcak."

Oturduğumuz masa hemencecik donatıldı. Misafirimiz ev sahibi kadar rahat. İsteddiğimiz siparişler geciktirilmeden önümüzde.

Hizmetlimiz, bir göz isterken iki göze kavuştu:

-Ayran rica edecektim...

-Buyrun efendim.

-Tasta getirseniz...

-Elbette efendim.

Misafirimiz yemeği yemeğe devam ediyor. Ben oldukça ürkek gidiyorum. Ne olur ne olmaz. Arada bir etrafa bakmadan edemiyorum. Tedirginim, açıkcası.

Yemek boyunca kısa konuşmalar, paslaşma şeklinde:

-Hocam televizyon programınız ne oldu?

-Birkaç ay devam etti. Baktım ki sponsor yok. Masrafları karşılamaktan uzak aldım. Őimdilik dondurdum.

-Üzıldüm.

-Ne yapalım, bir deneyelim dedik, olmadı.

Arada bir gelen ikramlar. Hizmetli olabildiğince rahat. Ben hesabın derdinde değılim de bu adamın kimin nesi kimin fesi olduğunu anlayabilmiş değılim. Hizmetli, beni adeta yok sayarak sordu:

-Fesih Abi, buranın sahibidir.

-Ya öyle mi?

-Evet, ben buranın sahibiyim. Emekli öğretmenim. Bulunduđunuz okulda oldukça çalıştım. Sizi tanımak için sabırsızlandım. Ben de zamanında şiir yazdın, makale yazdım.

O anda hizmetliyi dövmek geldi içimden. "Be oğlum, madem tanırırsın da neden söylemedin?" Bunca zaman kan ter içinde kendi kendimle boğuşmam, kalp krizinden gitmem olası iken senin zıkımlanman?" Elbette, nezaket dairesinde sahte gülümsemeler... Međer , adam bizim programların bir kaçını seyretmiş. Pek de beğenmiş. Hatta işyerinin ismini bile programımızın ismiyle değıştirmiş. Her şey olup bittikten sonra dışarı çıkınca rahatladım. Lokantaya bakarken programın isminin tabelada yer aldığını gördüm: "Diyarbakirim Lokantası"